

РЕШЕНИЕ

№ 40

гр. Свиленград, 11.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ВТОРИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на трети април през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Добринка Д. Кирева

при участието на секретаря **ВАСИЛЕНА В. КОСТАДИНОВА**
като разгледа докладваното от Добринка Д. Кирева Административно
наказателно дело № 20245620200160 по описа за 2024 година

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е **Наказателно постановление (НП) №**
********* година на **Началник на Отдел „Оперативни**
дейности” – Пловдив в Дирекция „Оперативни дейности” в Главна
дирекция „Фискален контрол” в Централно управление (ЦУ) на
Националната агенция за приходите (НАП), с което на „ДЕМИР БЕЙ”
ЕООД с ЕИК 203894803, със седалище и адрес на управление: град
Свиленград, ул. „Княз Борис I” № 84, област Хасково, представлявано от
управителя Иван Демирев Демирев, за нарушение, описано в **т.1**, на чл. 7, ал.
1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 година за регистриране и отчитане чрез
фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към
софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват
продажби чрез електронен магазин (Наредба № Н-18 от 13.12.2006 година),
вр.чл. 118, ал. 4, т. 1 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС), е
наложено на основание чл.185, ал.2 от ЗДДС административно наказание
„ИМУЩЕСТВЕНА САНКЦИЯ” в размер на **3 000 лв.**; за нарушение,
описано в **т.2**, на чл. 7, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 година за
регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в
търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и
изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин
(Наредба № Н-18 от 13.12.2006 година), вр.чл. 118, ал. 4, т. 1 от Закона за
данък върху добавената стойност (ЗДДС), е наложено на основание

чл.185,ал.2 от ЗДДС административно наказание „**ИМУЩЕСТВЕНА САНКЦИЯ**” в размер на **3 000 лв.**; за нарушение ,описано в **т.3** , на чл. 7, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 година за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин (Наредба № Н-18 от 13.12.2006 година), вр.чл. 118, ал. 4, т. 1 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС), е наложено на основание чл.185,ал.2 от ЗДДС административно наказание „**ИМУЩЕСТВЕНА САНКЦИЯ**” в размер на **3 000 лв.**; за нарушение ,описано в **т.4** , на чл. 7, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 година за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин (Наредба № Н-18 от 13.12.2006 година), вр.чл. 118, ал. 4, т. 1 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС), е наложено на основание чл.185,ал.2 от ЗДДС административно наказание „**ИМУЩЕСТВЕНА САНКЦИЯ**” в размер на **3 000 лв.** и за нарушение ,описано в **т.5** , на чл. 7, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 година за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин (Наредба № Н-18 от 13.12.2006 година), вр.чл. 118, ал. 4, т. 1 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС), е наложено на основание чл.185,ал.2 от ЗДДС административно наказание „**ИМУЩЕСТВЕНА САНКЦИЯ**” в размер на **3 000 лв.**

В срока за обжалване, **Дружеството-жалбоподател** чрез процесуалния си представител – **адвокат Н. К.**, моли за отмяна на обжалвания акт, като твърди,че същият бил неправилен и незаконосъобразен – постановен при съществени процесуални нарушения (не били обсъдени наведените възражения, не било ясно дали се налага финансова санкция или административна мярка „Запечатване на обекта”) и в противоречие с материалния закон (апаратите на самообслужване били свързани с фискално устройство (ФУ), което било регистрирано в НАП и продажбите са отчитали, поради което не било налице неотразяване на приходи и ощетяване на фиска, налице било несъразмерност между деянието и наложените санкции).

В съдебната фаза дружеството-жалбоподател не изпраща представител. За тях се явява **адвокат Н. К.**, която пледира за отмяна на обжалвания акт на основанията, посочени в Жалбата. Претендират се разноси по делото, съобразно представения списък за това .

В съдебната фаза се ангажират доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) и издател на процесното НП (въззиваемата страна) - **Началникът на Отдел „Оперативни дейности” – Пловдив**, редовно призован, изпраща представител – старши юрисконсулт Надежда Запрянова, която в Писмено становище сочи че НП е

издадено законосъобразно и че не са допуснати процесуални нарушения при издаването му, както и че не са налице предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН. Моли същото да бъде потвърдено. Претендират се разноски по делото. Представен е Списък на разноските. Отправя възражение за прекомерност на претендираното от дружеството жалбоподател адв. възнаграждение.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Страна **Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград**, не изпращат представител и не вземат становище.

Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

На ***** година около ***** часа служители на АНО – свидетелят М. И. С. и колегата й К.Г.Т. извършили оперативна проверка на търговски обект (автомивка на самообслужване „Демиреви” с обособени 6 броя самостоятелни клетки, всяка с отделен вход за почистване на моторни превозни средства, като във всяка клетка имало монтирана машина – автомат (, представляващ търговски обект по смисъла на § 1, т. 41 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДДС) с монети и два бутона за избор на услуга, имало и 4 броя прахосмукачки на самообслужване, които се ползвали също чрез пускане на монета), находящ се в град Свиленград, ул.„Княз Борис I” № 49, област Хасково и стопанисван от дружеството-жалбоподател (в този смисъл е Декларацията, попълнена от управителя Демирев), в присъствието на управителя на дружеството; при която констатирали, че автоматите-машини са включени в електрическата мрежа, в работен режим са и от тях се извършвали продажби, както и след извършване на 5 броя контролни покупки на услуги, както следва: от клетка 2 , касаеща извършването на услуга външно измиване на МПС, с което били пристигнали на проверката, а именно лек автомобил ***** с рег. *****/, както и използването на четирите броя прахосмукачки на самообслужване, първата разположена между клетка 3 и 4, втората разположена пред клетка 1, третата разположена пред клетка 2 и четвъртата разположена между клетки 5 и 6 ,констатирали че се извършва продажба на услуги като не се визуализира Фискален бон, регистриращ продажбата и на автоматите няма дисплей на който да се визуализират данните от извършените продажби. След извършен физически оглед на вътрешната част на горепосочените автомати установили, че нямало монтирано ФУ, вградено в автоматите за самообслужване (ФУВАС),както и че има налични парични средства в тях / в първия -блева, във втория-3лева, в третия-2лева,в четвъртия-2лева и в петият -35лева.

Проверката приключила в ***** часа.

За извършените действия бил съставен Протокол серия *****, както и Въпросни листове.

За констатираните нарушения управителят в собственоръчна декларация

посочил, че апаратите на самообслужване са включени към ФУ, намиращо се в офиса и в следобедните часове през деня отива и вади закуп всички Фискални бонове за извършените до този момент през деня продажби на услуги от апаратите на самообслужване, както и сочи, че обектът работи от 01.10.2022 година.

Предвид констатираните нарушения и в кръга на службата си, М. И. С. – Инспектор по приходите при ЦУ на НАП, съставила против дружеството-жалбоподател Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия АН и № ***** година.

Това процесуално действие извършва и с участието на свидетелите Е. П. С. и Д. Г. К. и в присъствието на законния представител на дружеството-нарушител – Иван Демирев Демирев.

В изготвения АУАН акт съставителят изложил подробно описание на фактическите 5 броя нарушения, свързани с извършване на продажби на услуги без монтирани и въведени в експлоатация, регистрирани в НАП ФУ и не използване на регистрирани в НАП ФУ от датата на започване на дейността, както и на обстоятелствата по извършването им.

А досежно квалификацията, нарушенията правно квалифицира с разпоредбите на чл. 7, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 година, вр.чл. 118, ал. 4, т. 1 от ЗДДС, които вписва за нарушени.

АУАН е редовно предявен и връчен на законния представител на дружеството-нарушител – управителя Иван Демирев Демирев, който в графата, касаеща възражения посочва, че не знаел, че във всяка машинка е следвало да има монтиран касов апарат.

Срещу Акта в законоустановения 7-дневен срок не е постъпило писмено възражение.

Сезиран надлежно с така съставения АУАН, след получаване на образуваната с него преписка, Началникът на Отдел „Оперативни дейности” – Пловдив, издава процесното **НП № ***** година.**

В издадения санкционен акт, АНО е възприел изцяло фактическите констатации, изложени в АУАН, както и правната квалификация на нарушенията, дадена от контролния орган – чл. 7, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 година, вр.чл. 118, ал. 4, т. 1 от ЗДДС, като сочи, че нарушението е довело до неотразяване на приходи и е наложил на дружеството-жалбоподател 5 броя административни наказания „Имуществена санкция” в размер на по 3 000 лв.

НП е редовно връчено на управителя на дружеството-жалбоподател – Иван Демирев Демирев, на **17.01.2024 година**, видно от Известието за доставяне, надлежно оформено – датирано и подписано с посочване на имената и качеството на лицето, получило документа. Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото съдебно производство.

Както в АУАН, така и в НП е прието за установено, че дружеството-жалбоподател е извършило нарушение по чл. 7, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 година, вр.чл. 118, ал. 4, т. 1 от ЗДДС, тъй като извършва продажби на услуги без монтирани и въведени в експлоатация, регистрирани в НАП ФУ и не използва регистрирани в НАП ФУ от датата на започване на дейността.

За всяко едно от 5-те нарушения на основание чл. 185, ал. 2 от ЗДДС на нарушителя е наложено административно наказание „Имуществена санкция” в размер на по 3 000 лв.

Съгласно чл. 193, ал. 2 от ЗДДС, АУАН по този закон се съставят от органите по приходите, а НП се издават от Изпълнителния директор на НАП или от оправомощени от него длъжностни лица.

Материалната компетентност на актосъставителя да съставя АУАН за нарушения по ЗДДС е установена предвид факта, че М. И. С. заема (към датата на съставяне на АУАН) длъжността „Инспектор по приходите при АНО”. Видно от приетата като доказателство по делото Заповед № ЗЦУ – 1149 от 25.08.2020 година на Изпълнителния директор на НАП, Началниците на Отдели „Оперативни дейности” в Дирекция „Оперативни дейности” в Главна дирекция „Фискален контрол” в ЦУ на НАП, имат право съобразно териториалната си компетентност да издават НП за нарушения, регламентирани в чл. 185 от ЗДДС.

По делото е приобщено като доказателство ЧАД №*****г. по описа на АС Хасково, като видно от същото, на дружеството –жалбоподател за констатираните по горе нарушения е наложена „Заповед за налагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ)- „затваряне на обект” и забрана за достъп до него за срок от 7 дни, като е разпоредено и предварително изпълнение на принудителната адм.мярка, който ЗППАМ с Определение №*****г. вл.в сила на същата дата е потвърден, тъй като жалбата е оставена без уважение.

С Протокол за запечатване на търговски обект при наложена ПАМ от *****г., процесната автомивка е запечатана за периода от *****часа на *****г. до *****ч.

Видно от писмо от АНО се установява, че в НАП е регистрирано 1бр. ФУ на *****г. за обект автомивка, намирайки се в гр.Свиленград, ул.Княз Борис I №49, стопанисван от дружеството-жалбоподател, като за датата на проверката/*****г./ чрез ФУ бил регистриран общ оборот -15лева, като били генерирани 4 броя фискални бонове / №*****от *****г. в *****ч. на стойност 2лева ; №***** от *****г. в *****ч. на стойност 10лева ; №***** от *****г. в *****ч. на стойност 1лев и №***** от *****г. в *****ч. на стойност 2лева /, но при извършване на проверката и извършените контролни покупки-10броя били извършени в часовия пояс от 12,10часа до 13,04часа, както следва : 1лев, 2лева, 1лев, 1лев, 2лева, 1лев, 1лев, 1лев, 1лев и 1лев.

Представени са доказателства регистриране на бброя ФУ за търговски обект- процесната автомивка: 5- на 06.07.2023г. и 1 на 02.10.2023г.

Изложената фактическа обстановка, съответстваща изцяло и на констатациите, обективирани в АУАН и възприетата от АНО в НП, се установява по категоричен начин от писмените доказателства и от показанията на разпитаните в съдебно заседание, свидетели – М. И. С., Е. П. С. и Д. Г. К.. Писмените доказателствени източници, по тяхното съдържание не се оспориha от страните и Съдът ги кредитира за достоверни, като цени същите при формиране на фактическите и правните си изводи. С тази правна преценка, за обективно верни се възприеха и свидетелските показания на М. С., Е. С. и Д. К., които са безпротиворечиви, логични и взаимнодопълващи се, правдиво звучащи и при липса на индиции за предубеденост на свидетелите. Не се установява посочените свидетели да имат личностно отношение към представители на дружеството-жалбоподател, което да ги провокира да съставят АУАН. Основания за критика по отношение на показанията на всички посочени свидетели не се намериха. В допълнение към изложеното следва да се посочи, че от доказателствата по делото е видно, че актосъставителят е и свидетел, извършил проверката и установил нарушението, и независимо от това, че лицето е в служебно правоотношение с НАП, това не го прави заинтересувано лице, тъй като в ЗАНН не е предвидено, че лицата, работещи при АНО, не могат да бъдат участници при съставянето на АУАН (в този смисъл е Решение № 39 от 15.02.2019 година по КАНД № 1241/2018 година на Административен съд - Хасково, докладчик Съдията Пенка Костова). Посоченото е така предвид липсата на противоречия – вътрешни и помежду показанията на посочените трима свидетели (както вече бе посочено), от друга страна те не се компрометират и при съотнасяне и с останалите доказателствени източници – писмените такива, нито пък се опровергават с насрещни доказателства, ангажирани от страна на дружеството-жалбоподател. Точно обратното, свидетелските показания са в цялостна корелация и напълно убедително се подкрепят от фактическите обстоятелства, съдържими се в писмените доказателства от Административнонаказателната преписка (АНП). Ето защо, според Съда показанията на тези трима свидетели не са и не се считат за насочени към прикриване на обективната истина по делото. По своя доказателствен ефект и стойност, така обсъдените и оценени с кредит на доверие гласни доказателства са пряко относими към изпълнителните деяния на процесните нарушения и тяхното авторство, времето и мястото на осъществяването им, като потвърждават фактическото им извършване от дружеството-жалбоподател, с оглед установените факти, че извършва продажби на услуги без монтирани и въведени в експлоатация, регистрирани в НАП ФУ и не използва регистрирани в НАП ФУ от датата на започване на дейността. Поради това Съдът ги кредитира изцяло за достоверни.

С правна преценка за достоверност, Съдът изцяло кредитира и писмените доказателства, приложени в АНП, приобщени по реда на чл. 283 от НПК,

вр.чл. 84 от ЗАНН, както и представените в съдебно заседание и постъпилите по делото, които не се оспориха от която и да е от страните в процеса. Същите се цениха изцяло по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство.

Въз основа на така приетата за установена фактическа обстановка, съдът от правна страна формира следните изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния срок за обжалване/обжалваното НП е редовно връчено на дружеството жалбоподател на *****Г видно от известие за доставяне приложено по АНПр, а жалбата срещу него е входирана в регистратурата на съда на *****Г./, от легитимирано лице и е процесуално **допустима** / доколкото и липсва плащане от страна на жалбоподателя на законно предвидения процент от имуществените санкции - съгласно писмо от АНО, приложено по АНПр/, ето защо производството не подлежи на прекратяване поради влизане в сила на НП в резултат на плащането им.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ПРОЦЕСУАЛНИЯ ЗАКОН

Обжалваното НП и АУАН, въз основа на който е издадено, са законосъобразни от формална, процесуалноправна страна, като Съдът достигна до тези изводи след служебна проверка на съдържанието и материалите от приложената АНП. Не се констатираха недостатъци на актовете, водещи до отмяна на НП.

Спазена е изцяло административната процедура по съставяне на Акта и издаване на обжалваното НП. За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи следното: разпоредбата на чл. 52, ал. 4 от ЗАНН сочи, че преди да се произнесе по преписката, наказващият орган проверява Акта с оглед на неговата законосъобразност и обосновааност и преценява възраженията и събраните доказателства, а когато е необходимо, извършва и разследване на спорните обстоятелства, като разследването може да бъде възложено и на други длъжностни лица от същото ведомство. При издаване на НП, АНО е обвързан от разпоредбата на чл. 57 от ЗАНН относно съдържанието му и няма задължение да се произнася изрично, в самото НП, по направените възражения; т.е. самото обсъждане от страна на АНО на възраженията не е задължително да съставлява реквизит на издаденото от него НП. В посочения смисъл е Решение от 29.04.2014 година, постановено по КАНД № 111/2014 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Теодора Точкова. Видно е в конкретния случай, че АНО е изпълнил задълженията си относно преценка на възраженията и събраните доказателства, и изясняване на спорните факти и обстоятелства във връзка с Възражението на дружеството-жалбоподател, като независимо от изложеното АНО се е произнесъл в НП по така направеното Възражение като е посочил, че последното е неоснователно. Ето защо наведеното в Жалбата възражение в тази насока е неоснователно.

Спазени са предвидената форма и процесуален ред, като

констатиращият и санкционният актове имат необходимите реквизити и минимално изискуемо съдържание, съобразно изискванията на чл. 42 от ЗАНН – за АУАН, респ. и чл. 57 от ЗАНН – за НП. Самите нарушения са описани, както словесно, така и с посочване на правната им квалификация. Съдържанието на АУАН и НП при описание на процесните деяния е идентично. Следователно нарушенията са описано по начин, даващ възможност на наказаното дружество да възприеме в цялост признаците на същите и да организира адекватно правото си на защита. Т.е. налице е пълно съответствие между описанието на нарушенията от фактическа страна и законовите разпоредби, които са била нарушена.

Действително в АУАН не са посочени личните адреси на свидетелите С. и К., но този реквизит следва да е наличен в Акта с оглед идентификацията и конкретизацията на посочените лица. Предвид факта, че са посочени коректно, точно и ясно трите им имена и адреса им по месторабота, е налице пълно индивидуализиране на посочените лица и не е наличен проблем с тяхната индивидуализация, т.е. с тяхната самоличност, респ. призоваването им в съдебно заседание. От друга страна констатиращия пропуск не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като съгласно правната теория и константната съдебна практика, съществено е това нарушение на административнопроизводствените правила, което е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. такова нарушение, недопускането на което е можело да доведе до друго разрешение на поставения пред административния орган въпрос, което в настоящия случай не е налице.

Актът и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б. „а” от ЗАНН, вр.чл. 193, ал. 2 от ЗДДС и чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 193, ал. 2 от ЗДДС. Актовете, с които се установяват нарушенията по цитирания закон, се съставят от органите по приходите. В процесния казус е установено, а и не е спорно между страните, че към 13.07.2023 година актосъставителят М. И. С. е заемала длъжността „Инспектор по приходите в НАП”. Предвид изложеното актосъставителят М. С. безспорно се явява орган по приходите, който има правомощията по [чл. 193, ал. 2 от ЗДДС](#), т.е. да съставя Актове, с които се установяват нарушенията по посочения закон. Посочените разпоредби пряко делегират правомощия на актосъставителя, поради което същият не се нуждае от допълнително оправомощаване от когото и да било. В тази насока е и изявлението на свидетеля С., направено в открито съдебно заседание. Лицето, подписало НП – М. Йо. Р., е заемала към момента на издаването му длъжността „Началник на Отдел „Оперативни дейности” – Пловдив в Дирекция „Оперативни дейности” в Главна дирекция „Фискален контрол” в ЦУ на НАП”, чиято материална компетентност да издава НП за нарушения по чл. 185 от ЗДДС се доказва от приетата по делото № ЗЦУ-1149 от 25.08.2020 година на Изпълнителния директор на НАП, т.е. тя се явява носител на санкционна власт, делегирана ѝ в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 193, ал. 2 от

ЗДДС – Изпълнителния директор на НАП по надлежния ред с административен акт - Заповед и деянието е извършено в зоната на отговорност на Отдел „Оперативни дейности” – Пловдив. Персоналното заемане на длъжността от М. Йо. Р. е служебно известно на Съда (както вече бе посочено).

Датата на деянията също е конкретизирана, а именно: датата на проверката – 25.06.2023 година.

Нарушенията са извършени в мястото, където е следвало да бъдат използвани ФУ. Т.е. мястото би било ясно, точно и коректно посочено.

При издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите на ал. 1 и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове.

Съставянето на акта по реда на чл. 40, ал. 3 от ЗАНН не е съществено нарушение на процедурата, което да накърнява процесуалните права на санкционираното лице до степен за отмяна на НП, доколкото разпоредбата не въвежда императивно задължение в АУАН да бъде отбелязана конкретната причина, поради която Актът не може да се състави в присъствието на свидетелите, присъствували при извършването или установяването на нарушението. При спор относно фактическите установявания, не е пречка да бъдат разпитани лицата, подписали Протоколите за извършената проверка, което бе сторено в настоящия случай. Действително не е посочено, че АУАН е съставен при условията на чл. 40, ал. 3 от ЗАНН, но това не представлява съществено процесуално нарушение, водещо до отмяната на обжалваното НП, тъй като съгласно чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 348, ал. 3, т. 1, вр.ал. 1, т. 2 от НПК, процесуалното нарушение е съществено, само ако то е довело до ограничаване на процесуалните права на жалбоподателя. В случая правата на дружеството-жалбоподател не са ограничени по никакъв начин. На следващо място следва да се отбележи, че съществени са само тези нарушения, които ако не бяха допуснати, биха довели до друг резултат, което в настоящия случай не е налице.

*Преценена по същество, съдът намира жалбата за **основателна**, по следните съображения:*

Съдът намира, че са налице основания за отмяна на обжалваното НП, доколкото при издаване на същото не е съобразено Решение на СЕС от 4 май 2023 година по дело С-97/21. Заключение на Съда по конкретно преюдициално запитване е обвързващо и създава задължение за неговото спазване, защото в обсъжданото производство Съдът на Европейския съюз (ЕС) не упражнява консултативна, а решаваща функция - постановява Решение, което има обвързващ характер.

В производството по дело С-97/21 на СЕС е разгледано преюдициално запитване отнасящо се до тълкуването на чл. 273 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28.11.2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност, както и на чл. 47, чл. 49, § 3 и чл. 50 от Хартата на основните права на ЕС (ХОПЕС). В производството са разгледани и

разпоредбите на [чл. 118](#), [чл. 185](#), [чл. 186](#) и [чл. 187](#) от ЗДДС.

Видно от решаващите мотиви в горесцитираното Решение, СЕС е приел, че административните санкции, налагани от националните данъчни органи в областта на ДДС, представляват прилагане на [чл. 2](#) и [чл. 273](#) от Директивата за ДДС и следователно на правото на Съюза по смисъла на чл. 51, § 1 от Хартата. Затова те трябва да са съобразени с основното право, гарантирано в чл. 50 от същата – [Решение от 05 май 2022 година BV C570/20](#), EU: C: 2022: 348, т. 26 и [Решение от 04 май 2023 г. по дело C – 97/21](#) година, т. 34.

Така принципът *ne bis in idem* забранява кумулирането както на процедури за търсене на отговорност, така и на санкции, които имат наказателноправен характер по смисъла на чл. 50 от Хартата, за същото деяние и срещу същото лице – [Решение от 22 март 2022 година C 117/20](#), EU: C: 2022: 202, т. 35 от [Решение от 04 май 2023 година по дело C – 97/21](#) година.

Съгласно [т. 49](#) от [Решение от 04 май 2023 година по дело C – 97/21](#) година, санкционирането за нарушения по ЗДДС, и едновременно с това прилагането на ПАМ за същите нарушения, се квалифицира като санкции с наказателноправен характер, поради което кумулирането им води до ограничаване на основното право, гарантирано в чл. 50 от Хартата.

В контекста на условията по чл. 52 от ХОПЕС относно ограничаването на правата и свободите, гарантирани от нея, в т. 54 от цитираното Решение СЕС е приел, че автоматичното кумулиране, което не зависи от никакво изчерпателно определено условие, не може да се разглежда като зачитащо основното съдържание на това право.

Макар по силата съответно на [чл. 6, ал. 5](#) от АПК и на [чл. 27, ал. 2](#) от [ЗАНН](#) данъчният орган да е длъжен да зачита принципа на пропорционалност когато налага санкциите по [чл. 185](#) и [чл. 186](#) от ЗДДС, националната правна уредба, предвиждаща действие в обвързана компетентност, не му позволява нито да извърши цялостна преценка на пропорционалността на кумулираните санкции, нито да не изпълни задължението за налагане на едната и другата от тези санкции, нито да спре едното производство до приключването на другото – [т. 59](#) от [Решението по дело C – 97/21](#).

В заключение СЕС е приел, че: „, чл. 273 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на ДДС и [чл. 50](#) от [ХОПЕС](#) трябва да се тълкуват в смисъл, че **не допускат** национална правна уредба, съгласно която за едно и също неизпълнение на данъчно задължение и след провеждане на отделни и самостоятелни производства на данъчнозадължено лице може да **бъде наложена мярка Имуществена санкция и мярка Запечатване на търговски обект**, които подлежат на обжалване пред различни Съдилища, доколкото посочената правна уредба не осигурява координиране на производствата, позволяващо да се сведе до стриктно необходимото допълнителната тежест от кумулирането на посочените мерки, и не позволява да се гарантира, че тежестта на всички

наложени санкции съответства на тежестта на разглежданото нарушение.”.

Съдът като съобрази гореизложеното и формираната по делото доказателствена съвкупност установи, че в разглеждания случай се наблюдава именно гореописаната в Решението на СЕС хипотеза.

Макар до момента съдебната практика да е приемала, че ПАМ няма санкционни последици, предвид тълкуването, дадено в Решение на СЕС от 4 май 2023 година по дело С-97/21, по същество това тълкуване се явява опровергано.

За оцените административни нарушения на „Демир бей” ЕООД е била наложена принудителна административна мярка със ЗППАМ № ФК-255-0117863/19.07.2023 година/ която е влязла в сила и респективно изпълнена, свидно от писмените доказателства по делото, коментирани по горе в мотивите на съда/.

Въпреки това, след налагането на тази ПАМ от страна на АНО е издадено обжалваното пред настоящия Съд НП.

Така, на практика се е стига до двойно наказване. Макар и тези мерки да са наложени в отделни и самостоятелни производства – по ЗАНН и по АПК, и държавната принуда при издаването на НП и налагането на ПАМ да е насочена към различни цели, като краен резултат се достига до автоматично кумулиране на двете мерки с наказателноправен характер, което не следва да се допуска.

Както вече бе посочено в тази насока е и произнасянето на Съда на ЕС - Решение на СЕС от 4 май 2023 година по дело С-97/21. Т.е. освен обжалваното НП, с което на дружеството – жалбоподател са наложени 5 броя Имуществени санкция в размер на по 3 000 лв., за същите нарушения, по повод на същия издаден АУАН, със Заповед № ***** година му е наложена ПАМ – принудително запечатване на търговски обект – процесната автомивка на самообслужване за срок от 7 дни на основание чл. 186, ал. 1, б. „б” и чл. 187, ал. 1 от ЗДДС.

Както се посочи по –горе посочената ПАМ не само е влязла в сила, но и видно от приложения Протокол за запечатване на обект от 29.07.2023 година, мярката реално е изпълнена и дружеството-жалбоподател е понесло негативните последици от нея около месец преди издаването на обжалваното НП.

В конкретния случай не са налице изключенията, които да позволят дублирането на двете санкции. Те са наложени в два самостоятелни процеса (по АПК и по ЗАНН) (както вече бе посочено), протичащи пред различни органи, подлежащи на обжалване пред различни Съдилища, приключили в различен времеви интервал, като санкцията по чл. 186 от ЗДДС е изпълнена около месец преди издаването на процесното НП.

Българското законодателство не позволява резултатите от едното производство да бъдат зачетени в другото, нито общите факти установени в

едното производство да се съобразят в другото, като във всяко едно от тях следва да се провежда пълно и главно доказване на едни и същи обстоятелства.

По-важното, обаче е, че българското законодателство не позволява санкцията в едното производство да бъде съобразена при индивидуализация на санкцията във второто, така че съвкупният им размер и тежест да е пропорционален на конкретната тежест на нарушението.

По-конкретно в производството по ЗАНН, в [чл. 185, ал. 2 от ЗДДС](#) (, приложима в редакцията към датата на деянията), е предвиден минимален размер на санкцията в чувствително завишен размер от 3 000 лв., който се налага при всички нарушения, водещи до неотразяване на приходи, независимо дали преди това е била наложена ПАМ и за какъв срок.

В този смисъл е и [чл. 27, ал. 2 ЗАНН](#), според който размерът на санкцията се определя при отчитане на тежестта на нарушението, подбудите за неговото извършване и другите смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства, както и имотното състояние на нарушителя. Липсва предвиден критерий при индивидуализация на санкцията да се съобразява тежестта на ПАМ евентуално наложена в отделен паралелно протичащ административен процес.

Аналогично е положението и в [чл. 186 от ЗДДС](#), в който липсва предвидено изискване при определяне на продължителността на ПАМ от 1 до 30 дни да се съобразява тежестта на наложената с НП Имуществена санкция. Изложеното не се променя от факта, че АНО в НП е посочил, че е съобразил размера на Имуществената санкция с факта, че е извършено запечатване на обекта.

Гореизложеното води до извод, че с издаването на обжалваното НП е създадено нетърпимо правно положение по отношение на имащото примат право на ЕС, което следва да бъде отстранено от Съда чрез отмяна на санкциите, които все още не са влезли в сила, като в процесния случай това е обжалваното НП.

Кумулирането на мярката по [чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „б“ от ЗДДС](#) с инициране на административно наказателно производство срещу дружеството-жалбоподател за налагане на Имуществени санкции по [чл. 185, ал. 2 от ЗДДС](#) за нарушението по [чл. 118, ал. 4 от ЗДДС](#) не зачита правото по [чл. 50 от ХОПЕС](#), от една страна, а от друга страна - е непропорционално. Допускащата кумулирането на мерките на административна принуда за изпълнение на едни и същи данъчни задължения национална правна уредба е приета за несъвместима със Съюзното право с Решението на СЕС по [дело C-97/21](#).

По изложените съображения настоящата инстанция намира, че обжалваното НП следва да бъде отменено.

В изложения смисъл е и Решение № 1009 от 12.12.2023 година, постановено по КАНД № 970/2023 година на Административен съд –

Хасково, докладчик Съдията Пенка Костава.

За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че Съдът не намира, че е налице неяснота относно волята на АНО каква точно санкция налага (в каквато насока е наведено в Жалбата възразение), тъй като изрично е посочено, че се налага Имуществена санкция при съобразяване факта, че е наложена ПАМ Запечатване на обект.

Независимо от изложеното в случай че не се приеме горния извод, то Съдът излага следните съображения:

Правилна би била и дадената от АНО материалноправна квалификация на извършеното нарушение.

Административнонаказателната отговорност на дружеството-жалбоподател е ангажирана за 5 броя нарушения на чл. 7, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 година на Министерството на финансите, вр.чл. 118, ал. 4, т. 1 от ЗДДС.

Текстът на чл. 118, ал. 4, т. 1 от ЗДДС гласи, че Министърът на финансите издава Наредба, с която се определят условията, редът и начинът за одобряване или отмяна на типа, за въвеждане/извеждане във/от експлоатация, регистрация/дeregистрация, отчитане, съхраняване на документи, издавани от/във връзка с ФУ и интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност.

На основание чл. 118, ал. 4, т. 1 от ЗДДС е издадена цитираната Наредба, която в чл. 7, ал. 1 сочи, че лицата по чл. 3 (каквото безспорно е дружеството-жалбоподател, тъй като извършва продажба на услуги) са длъжни да монтират, въведат в експлоатация и използват регистрирани в НАП ФУ от датата на започване на дейността на обекта.

Автоматът на самообслужване с електрическо захранване, представляващ сложна вещ, техническо съоръжение, позволяващо покупката на стока или услуга, при която получателят ѝ оперира самостоятелно със съоръжението, е търговски обект по смисъла на § 1, т. 41 от ДР на ЗДДС (както вече бе посочено по-горе в настоящото изложение).

Не би имало съмнение, че въпросните устройства носят характеристиките на автомат за самообслужване с електрическо захранване.

Т.е. Съдът би приел, че е налице яснота относно възприетото от АНО нарушение. Ето защо, при събраните доказателства, Съдът би намерил, че административните нарушения са доказани, като в тази насока би било и изявлението на законния представител на дружеството-жалбоподател, касаещо липса на ФУ за всеки един от автоматите за самообслужване.

Деянията биха били съставомерни от обективна страна, като с оглед обстоятелството, че е ангажирана административнонаказателната отговорност на ЕООД, доколкото се касае за обективна отговорност, не би следвало да се обсъжда въпроса за субективната страна на деянието. Т.е. отговорността за нарушенията на юридическото лице е обективна и не подлежи на изследване

от субективна страна.

Досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН - съгласно Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 година по тълк.н.д.№ 1/2005 година на ВКС, преценката „маловажност на случая” подлежи на съдебен контрол. В неговия обхват се включва и проверка за законосъобразност на преценката на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН. Преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретния случай като маловажен по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, е изразена изрично от АНО. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не би съставлявало процесуално нарушение. От друга страна, съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административно нарушение, процесните деяния не биха разкрили обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не биха съставлявали маловажен случай. И това би било така, тъй като нарушенията засягат важни обществени отношения с висок публичен интерес, свързан с финансовата отчетност на стопанските субекти и фискалния контрол. Поради това биха липсвали предпоставки за преквалифициране на нарушенията като маловажни, респ. за приложението на чл. 28 от ЗАНН и в този смисъл Съдът би приел преценката на АНО по чл. 28 ЗАНН за съответстваща на закона. Установената парична наличност в автоматите, както и фактът, че всяко едно от нарушенията е първо, обосновават минимален размер на санкцията, но не и извод за маловажност на деянието.

Административното наказание би било правилно и законосъобразно определено както по вида си, така и по размер, индивидуализиран в предвидения от закона минимален такъв. Правна възможност за намаляване на наложеното административно наказание не съществува, предвид факта, че административната санкция е определена в минималния размер, поради което по пряк аргумент от закона би липсвало основание за определянето ѝ под този минимум.

Действително не е посочена конкретната хипотеза на чл. 185, ал. 2 от ЗДДС, отнасяща се до настоящия случай, а именно изречение първо, но Съдът би приел, че в НП е направено достатъчно ясно описание на нарушението и фактическите обстоятелства, при които е извършено, поради което не би се стигнало до неразбиране от страна на лицето за какво го санкционират, съответно не би било нарушено по никакъв начин правото на лицето да организира и осъществи защитата си в пълен обем.

Така наложеното с обжалваното НП наказание Съдът би намерил за справедливо и съответстващо на извършеното нарушение, както и за правилно с оглед постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание.

Ето защо Съдът не би споделил довода на дружеството-жалбоподател, изложен в Жалбата за несъразмерност на наказанието спрямо преследваните цели, което би било в съответствие със законодателството на Европейския

съюз, в който България е Държава - членка.

По разноските:

По делото се констатираха действително направени разноски от страна на дружеството-жалбоподателя в размер на 2 100 лв. за адвокатски хонорар съобразно представените Договор за правна защита и съдействие, Списък на разноските и Фактура; а от страна на АНО – 80 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато Съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, се възстановяват от Бюджета на органа, издал отменения акт или отказ.

От изложеното следва, че в полза на дружеството-жалбоподател действително следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение.

Съгласно чл. 144 от АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК. В случая е представен Договор за правна защита и съдействие, в който е отразено, че е заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 2 100 лв. с ДДС.

В този ред на мисли е неоснователно искането на АНО, направено на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК, за намаляне размера на адвокатския хонорар, заплатен от дружеството - жалбоподател.

Посочената разпоредба от ГПК препраща към чл. 36 от Закона за адвокатурата (ЗА). Според чл. 36 от ЗА, размерът на възнаграждението се определя в Договор между адвоката и клиента. Този размер трябва да бъде справедлив и обоснован. Същевременно в Решение от 25.01.2024 година на СЕС по дело С-438/2022 година по описа на Съда е прието че националните съдилища не са длъжни да прилагат Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, т.е. Съдът вече не е обвързан с минималните размери на адвокатски възнаграждения, въведени с Наредбата. Ето защо и настоящия Съд не е обвързан с прилагането на тази Наредба. В настоящия случай като съобрази размера на всяка една от наложените санкции и обстоятелството, че се касае за пет на брой нарушения, действителната фактическа и правна сложност на делото, която е типична за подобен род дела, както и вида на осъществената адвокатска защита и съдействие, а именно: не само изготвяне на Жалбата, но и реално представителство в открито заседание и представяне на доказателства, Съдът намира, че заплатения размер на адвокатския хонорар се явява справедлив и обоснован поради което не следва да бъде редуциран в по-нисък размер. Съдът не намира, че хонорар в този размер (1 750 лв. + 20% ДДС (350 лв.) = 2 100 лв.) е

непропорционален на целта на закона. Т.е. не намира, че този размер на хонорара цели преследване на нелегитимни цели, както е посочено в Решение от 25.01.1024 година по дело С-438/2022 година.

Доколкото преди изменението на чл. 63 от ЗАНН, исканията за разноси са се разглеждали по реда на ЗОДОВ и се е прилагал чл. 205 от АПК, по аргумент от който за разноските, направени от жалбоподателите при обжалване на НП, издадени от органите на Агенцията, е отговаряла НАП, а не поделението ѝ (доколкото само Агенцията е юридическо лице и съгласно § 1, т. 6 от ДР на АПК те следва да се поемат от юридическото лице, в структурата на което е административният орган), Съдът намира, че следва да осъди именно НАП да заплати сторените в настоящото производство.

Мотивиран от гореизложеното и на основание **чл. 63, ал. 1, вр.ал. 2, т. 1 и ал. 3, т. 1 и чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН**, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ като неправилно **Наказателно постановление (НП) № ***** година** на **Началник на Отдел „Оперативни дейности” – Пловдив в Дирекция „Оперативни дейности” в Главна дирекция „Фискален контрол” в Централно управление (ЦУ) на Националната агенция за приходите (НАП)**, с което на **„ДЕМИР БЕЙ” ЕООД с ЕИК 203894803**, със седалище и адрес на управление: град Свиленград, ул.„Княз Борис I” № 84, област Хасково, представлявано от управителя Иван Демирев Демирев, за нарушение ,описано в **т.1** , на чл. 7, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 година за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин (Наредба № Н-18 от 13.12.2006 година), вр.чл. 118, ал. 4, т. 1 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС), е наложено на основание **чл.185,ал.2 от ЗДДС** административно наказание **„ИМУЩЕСТВЕНА САНКЦИЯ”** в размер на **3 000 лв.**; за нарушение ,описано в **т.2** , на чл. 7, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 година за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин (Наредба № Н-18 от 13.12.2006 година), вр.чл. 118, ал. 4, т. 1 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС), е наложено на основание **чл.185,ал.2 от ЗДДС** административно наказание **„ИМУЩЕСТВЕНА САНКЦИЯ”** в размер на **3 000 лв.**; за нарушение ,описано в **т.3** , на чл. 7, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 година за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин (Наредба № Н-18 от 13.12.2006 година), вр.чл. 118, ал. 4, т. 1 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС), е

наложено на основание чл.185,ал.2 от ЗДДС административно наказание **„ИМУЩЕСТВЕНА САНКЦИЯ”** в размер на **3 000 лв.**; за нарушение ,описано в **т.4** , на чл. 7, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 година за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изискванията към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин (Наредба № Н-18 от 13.12.2006 година), вр.чл. 118, ал. 4, т. 1 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС), е наложено на основание чл.185,ал.2 от ЗДДС административно наказание **„ИМУЩЕСТВЕНА САНКЦИЯ”** в размер на **3 000 лв.** и за нарушение ,описано в **т.5** , на чл. 7, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 година за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изискванията към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин (Наредба № Н-18 от 13.12.2006 година), вр.чл. 118, ал. 4, т. 1 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС), е наложено на основание чл.185,ал.2 от ЗДДС административно наказание **„ИМУЩЕСТВЕНА САНКЦИЯ”** в размер на **3 000 лв.**

ОСЪЖДА на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, НАП с адрес: град София, ул.„Дондуков” № 52, **ДА ЗАПЛАТИ** на **„ДЕМИР БЕЙ” ЕООД с ЕИК 203894803**, със седалище и адрес на управление: град Свиленград, ул. „Княз Борис І” № 84, област Хасково, представлявано от управителя Иван Демирев Демирев, сумата от общо **2100 лв.**, представляваща извършени от последното разноси за адвокатско възнаграждение по **АНД № 160/2024 година** по описа на Районен съд – Свиленград.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от съобщението на страните за изготвянето му.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____